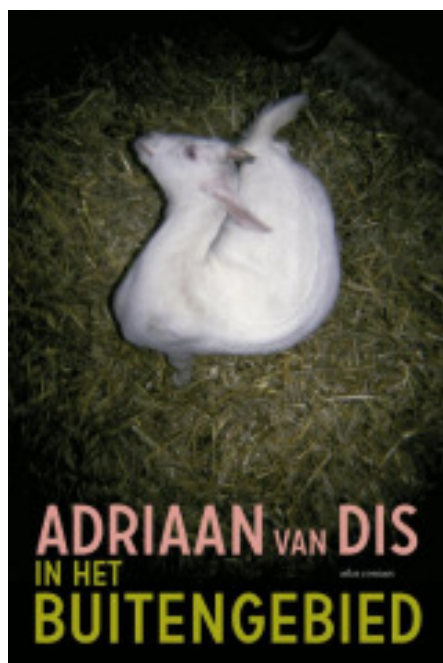

In het buitengebied

Adriaan van Dis

Download now

Read Online ➞

In het buitengebied

Adriaan van Dis

In het buitengebied Adriaan van Dis

In het buitengebied is een roman over alleen wonen. Een schrijver heeft zich gevestigd in een afgelegen vallei - ver van de stad en zijn vrienden. De stilte is tastbaar. In de lente hoort hij de vliesjes van de haagbeuk knappen, maar het sterkst klinkt een tergende binnenstem die de man confronteert met zijn angsten en obsessies.

Van Dis toont in deze roman-in-verhalen hoe kwetsbaar eenzaamheid kan zijn en hoe obsessief het verlangen naar de dood. Ook geeft hij in *In het Buitengebied* een prachtig tijdsbeeld van een veranderend Nederland. Niet altijd even vrolijk, al weet Van Dis het met zijn ironie en zelfspot gelukkig licht te houden. Ja, vrolijk zelfs.

In het buitengebied Details

Date : Published May 2017 by Atlas-Contact

ISBN :

Author : Adriaan van Dis

Format : Hardcover 140 pages

Genre : Fiction

 [Download In het buitengebied ...pdf](#)

 [Read Online In het buitengebied ...pdf](#)

Download and Read Free Online In het buitengebied Adriaan van Dis

From Reader Review In het buitengebied for online ebook

Melanie says

Oké, dat was niet echt mijn ding, maarr wel een hierbij wel een toffe quote:

p.72

'Denk je werkelijk dat al die spoken net zo met mij bezig waren als ik toen met mijzelf? Als Rivka mij één ding heeft doen inzien, is het wel dat die 'ander' vooral een spiegel is. 'Ze kijken wel naar je, maar ze zien vooral zichzelf'.

BellaGBear says

Voor mij is Adriaan van Dis altijd een beetje een wisselende schrijver geweest. Sommige van zijn boeken zijn erg goed, en andere vind ik minder (Palmwijn is niet voor mij weggelegd bijvoorbeeld).

Dit vind ik een goed boek van hem. Interessante schets van het leven van een vereenzaamde man die in het buitengebied woont. Ik woon zelf in Wageningen, dus de omgeving sprak mij al aan. Interessant hoe hij het buitengebied gebruikt als metafoor voor eenzaamheid.

Guido says

"Mijn huis ligt in de bocht van een rivier. Het is een houten huis. Het kraakt bij wisselende temperaturen. Bij overstromingen zou het een boot kunnen worden. Niet lang, het is volgestouwd met boeken. We zouden mooi zinken."

Sandra Leest says

In 'In het buitengebied' spreekt vooral de Binnenstem van de auteur, let wel, de hoofdpersoon (toevalligerwijs ook een auteur) over wie dit boek gaat moet je vooral niet verwarren met de auteur Adriaan van Dis zelf. Die Binnenstem kletst en moppert wat af, gelukkig zit de hoofdpersoon zelf vol zelfspot en ironie en dat maakt het geheel toch behoorlijk luchtig.

'In het buitengebied' is een roman in verhalen. Er staan vijf korte verhalen in en daar tussen nog eens zes zeer korte verhalen. Ik heb meerdere keren hardop zitten lachen tijdens het lezen van dit boek. Ja het gaat over eenzaamheid, alleen zijn en dat voel ik als lezer, maar toch, die ironie, die zelfspot, ik genoot er van (de hoofdpersoon roetsjt op een zwarte rubberbinnenband de rivier af, zie je het voor je?)! De roman vorm herken ik: de hoofdpersoon loopt netjes mee in alle verhalen, elk verhaal gaat over ontmoetingen en zijn alleen zijn.

Lees verder op mijn blog: <https://www.sandraleest.nl/recensie/i...>

Karel-Willem Delrue says

Eenzame knar

Eenzaamheid is natuurlijk iets anders dan alleen zijn. De ik-verteller die in dit boek wordt opgevoerd, een ietwat uitvergroete versie van de auteur zelf, is alleen. Hij bevindt zich in het buitengebied, ver weg van de stad, de beschaving en de mensen. Maar ook de eenzaamheid begint te knagen. Hij koopt uit schaamte twee biefstukjes bij de slager en hij bestelt virtueel gezelschap uit Japan. Maar ook zij slaagt niet in haar missie om zijn eenzaamheid te verdrijven. Het is een hardnekkig iets. Zelfs de geile geiten krijgen het niet weg gelikt. In welke bochten ze zich ook wringen voor de coverfoto.

In het Buitengebied is een roman in verhalen. Vijf verhalen die elk een andere tegenspeler volgen vormen door hun overkoepelende protagonist, perspectief en schrijfstijl samen een roman. Het eerste verhaal, dat van Akiko, is veruit het meest meeslepende. Omdat het virtuele Japanse meisje hem tijdens een chatsessie doorverbindt met haar schepper, een gezelschap geleerden uit Tokio, raakt het hoofdpersoonage verzeild in een experiment waarbij Akiko in fysieke vorm een half jaar bij hem zal leven. Dat het niet onmogelijk is om de diepmenselijke gevoelens die met liefde gepaard gaan te projecteren op een virtueel wezen werd door de stem van Scarlett Johansson in het schitterende 'Her' al duidelijk gemaakt. Maar hoewel het internet van de wereld een dorp maakte, laat de technologie een mens al te vaak verweesd en eenzaam achter. De misverstanden en de taalhumor brengen wat lichtheid in Akiko's verhaal, maar de algemene teneur blijft erg somber. Toch had van Dis het meisje wat meer podiumtijd mogen gunnen. Wat jammer dat ze zo snel, na amper 40 bladzijden, in haar kartonnen graf weer naar Japan wordt opgestuurd.

De andere personages leggen evenzeer de eenzame ziel van de schrijver bloot, maar ze kunnen niet tippen aan de aantrekkingskracht van Akiko. Zo is daar Ronnie, de opdringerige, ongeletterde tiener uit de buurt die lijkt weggeplukt uit het universum der helaasheid van Dimitri Verhulst en die de kunstwerken aan de muur van het hoofdpersoonage maar 'lellik' vindt. Er is verder de Brusselse, bazige Rivka, die zich dood wil laten opereren, er is de lesbische barones Claire, wiens chirurg de bilspleet van het hoofdpersoonage aan een onderzoek onderwerpt terwijl hij het over cultuur en literatuur heeft. Lollig. En er is de gehavende 'negro', de woeste tuinman met zeven vingers, wiens littekens lijken op die van Victor, de vader van het hoofdpersoonage.

Daarnaast gaat het alter ego van de auteur ook in dialoog met zichzelf. Zijn interne monoloog krijgt een klankbord in de hoedanigheid van de spottende Binnenstem, die hem een spiegel voorhoudt, de spoken uit het verleden een stem geeft en inzoomt op zijn angsten en obsessies.

De taal waarmee van Dis zijn roman in verhalen heeft neergeschreven is opmerkelijk. In de beperking toont zich de meester. Het heeft zelfs iets Japans. De taal is ingesnoerd, de roman uitgepuurd. We onderstreepten in onze versie een paar onvergetelijke parels van zinnen, maar het geheel houdt de kwaliteit van een aantal uitschieters niet vol.

In het Buitengebied is een knappe roman die het menselijk onvermogen de eenzaamheid te verdrijven onder de loep neemt in een strakke, ingetogen taal maar echt onvergetelijk is alleen het verhaal van Akiko.

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/vid...>

Roosje De Vries says

‘Als je dood bent, kan je nooit meer over mij schrijven.’

Zo eindigt het nieuwste boek van Adriaan van Dis. Een boek dat Van Dis aanduidt met de omschrijving ‘Roman in verhalen’. Je mag ervan uitgaan dat de verschillende verhalen in deze bundel een nauwe thematische samenhang hebben, maar qua structuur niet genoeg cohesie hebben om van een roman te kunnen spreken. Tenminste, dat vindt de auteur, neem ik aan. Ik vind het goed gevonden en ook wel een beetje Van Dis eigen. Hij denkt graag na over de dingen en wil dat nadenken ook graag schriftelijk kenbaar maken.

Zo is het ook in deze verhalenroman: vijf verhalen dragen de titel van een personage; er zijn vrijwel even veel titelloze intermezzi, die minder verhalend zijn en meer beschouwend.

Hoofdpersoon is een schrijver die in een buitengebied alleen woont met zijn geliefde geiten en zijn moestuin. In het nawoord drukt Van Dis ons nog eens op het hart dat dit personage niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de schrijver Adriaan van Dis. Ook deze verklaring is wel wel typisch een Van Dissiaanse. Ik zou persoonlijk denken: gewoon weglaten die verklaring; ‘who cares’ dat mensen denken dat ik die naamloze, eenzame, suïcidale schrijver ben, ‘I don’t’.

Want eenzaam is hij, de naamloze schrijver, de smetvrezer, de charmeur, de poseur, de dandy, de eerzame weldoener, de piekeraar. Het rustige leven dat hij zich wenst is niet altijd een zegen, gekweld als hij wordt door zijn eigen Binnenstem, zijn veelkoppig monster, zijn schelle schaamteroeper, zijn roerige roepstoeter van eigen falen en pretenties.

En ik moet zeggen: ik vind het prachtig, al dat sarcasme - ‘sarcasm, it becomes him’ - , dat hilarische geroepstoeter inderdaad: medogenloos optreden tegen het zelfgekozen schoolmeestersgekeuvel en de eigen goeddoenerij - als is die oprecht gemeend -.

Het leven bestaat uit tegenstrijdige krachten: plezier en genot tegenover depressie en schaamte; intellect tegenover modieus gekir en gekweel; prettig gezelschap tegenover immense eenzaamheid. Hoe moet een mens zich daartegenover verhouden? Maar als je de ultieme daad gepleegd hebt, kun je nooit meer schrijven, al helemaal niet meer over jezelf.

Nina says

interessant. de ik-figuur staat letterlijk en figuurlijk in het buitengebied, maar dan vraag ik me af of hij bij de samenleving naar binnen kijkt of zij naar buiten. Het tempo is prettig, niet te snel, niet te langzaam.

Esther says

Op zondagavond in een paar uur uitgelezen. Volgens de kaft is het "een geharnaste roman over alleen zijn". Die opmerking begrijp ik niet helemaal.

We lezen verhalen van een man (schrijver?) die afgezonderd leeft op een boerderij in een buitengebied. In deze verschillende verhalen vertelt hij over ontmoetingen met vroegere vrienden, burens, dorpsgenoten en asielzoekers. We lezen over zijn afkomst, de angst voor zijn tuinman, de zorg voor de buurjongen. Centraal staat iemand die zich heeft afgezonderd van de wereld om zich heen en klaar is om deze te verlaten.

Ik weet niet goed wat ik er van moet vinden. Het boek is al uit voor ik een mening kan vormen. De verhalen zijn kort en bondig, laten weinig ruimte voor interpretatie. Ik krijg het idee van een schreeuw om aandacht. Dit is overigens mijn eerste kennismaking met Van Dis, misschien moet ik wennen aan zijn stijl?

Ria says

Sinds mijn eerste kennismaking met Van Dis, Een barbaar in China, ergens halverwege de jaren '80 ben ik een grage lezer van zijn boeken.

Deze omslag echter trok mij niet, heb gewoon echt niets met geiten. Een lezing in de buurt laat op zich wachten, de reden om toch het boek maar mee te nemen.

Toen ik deze week met een A4-tje vakantietitels en vier biebpassen een kar boeken liep te vullen, lag dit relatief dunne boekje er ook ineens in.

Gezien het aantal lopende reserveringen moet er gelezen worden wil alles op de passen passen. Een hele administratie voor je kunt inpakken! Lang verhaal kort: deze is met plezier gelezen.

Een boek met vijf (titel)verhalen afgewisseld door korte beschouwingen en onderbrekingen van een Binnenstem. Vooral het eerste verhaal verraste, waar was ik beland, niet in het buitengebied. In ieder verhaal staat een andere persoon centraal in het leven van een schrijver op leeftijd. Met een scherp observatievermogen, een dosis humor en enige zelfspot wordt het leven in een plattelandsgebied aan een rivier beschreven waarbij ook woorden als dwangmatigheid, bepaalde eenzaamheid, actualiteit, schrijnend, levendig, herkenbaarheid, wanhoop, cultuur, terugkijken, de glorie van weleer, herinnering en ontmoeting op van toepassing zijn. Oorspronkelijke bewoners en 'buutendiekers'.

De schrijver benadrukt dat het niet autobiografisch is, ik kon echter Van Dis zo zien rondlopen daar aan het water en rond zijn huis met de Volvo achter het hek.

Tijdens het lezen hoorde ik Van Dis zijn stem voorlezen en noemen 'witten moet je zeggen' tijdens zijn laatste 'Hier is.... Adriaan van Dis'. Nu een keer in het echt.

Anneliese Tirry says

***(*)

Ondanks de schone sterrenscore, heb ik toch een gevoel van teleurstelling na het lezen van deze Van Dis. Dit is natuurlijk prachtig geschreven, maar roept bij mij niet die mooie en grote gevoelens op zoals bijvoorbeeld bij "Ik kom terug".

Dit boek = een verzameling verhalen over alleen zijn en eenzaamheid, waarbij m.i. de (fictieve - we mogen niet denken dat de heer Van Dis aambeien zou hebben) schrijver eerder alleen is en de andere in het verhaal eenzaam, niet begrepen, vechtend tegen de buitenwereld, de omgeving en het verleden.

De verteller verliest ook steeds een deel van zichzelf, hetzij materieel, hetzij immaterieel (als in een deel van zichzelf, zijn zijn) als hij probeert de eenzaamheid van die ander te lenigen.

Het doet je wel nadenken over de levens van de ander, de rare kronkels in een bestaan, ook over de stem in jezelf (hebben we die niet allemaal?) - maar geraakt door dit boek? Neen, dat niet.

Joyce says

In 1 dag uitgelezen, dat gebeurt me niet vaak. Dat lag overigens niet per se aan de kwaliteit van het boek: het heeft gewoon maar 140 bladzijdes en ik heb nog vakantie.

Op de allerlaatste bladzijde ervan voelde Van Dis blijkbaar de behoefte om expliciet te vermelden dat hij niet de ik-persoon uit het boek is. Dat vond ik wel opvallend, want waarom is dat nodig? Ik denk dat de hoofdpersoon misschien dichterbij hem staat dan hij zou willen?

Het verhaal is opgedeeld in 5 losse verhalen, ontmoetingen met mensen, waarvan de eerste twee voor mij het bijzonderst zijn. De eerste is Akiko, een Japanse robot met menselijke eigenschappen, die de ik-persoon gezelschap komt houden en op wie hij verliefd lijkt te worden. Dat deed me denken aan de film "She" met Scarlett Johansson, al is die beter uitgewerkt. De tweede persoon is Ronnie, een puber die een eind verderop woont, met zijn asociale familie (althans, de ene helft daarvan, de andere helft zit in "Vught").

Verder wel een aardig boek, maar veel minder interessant dan ik gehoopt had. De thema's die het zou aansnijden (depressie, obsessie voor de dood) komen veel minder aan bod dan gedacht.

Laurent says

Heerlijke novelle-roman-in-verhalen over een vereenzaamde oudere schrijver die een teruggetrokken maar fantasierijk en belevenisvol leven op de buiten leidt. Charmant gemaskerd bal, grappig en schrijnend tegelijk, ogenschijnlijk autobiografisch en stilistisch beheerst.

Dolf Patijn says

Adriaan van Dis noemt dit boek een roman in verhalen. Het zijn schetsen uit het leven van de hoofdpersoon, een op het platteland levende alleenstaande man die volgens van Dis veel op hem lijkt maar niettemin een fictieve hoofdpersoon is.

De hoofdpersoon speelt vaak met de gedachte tot zelfmoord maar het lijkt er op dat het beschikbaar aantal mogelijkheden hiertoe hem genoeg troost bieden om verder te gaan. De karakters die de verhalen bevolken worden met verbazing, ironie en soms ook enige angst bekeken. Ze maken deel uit van het leven van de hoofdpersoon en hij wil uit nieuwsgierigheid hun denkwereld binnen dringen maar schept daardoor juist afstand. Wanneer hij de Japanse A.I huisgenote uit het eerste verhaal vrijheid van denken en handelen probeert te geven, loopt dit op een mislukking uit. Ze begint teveel op hem te lijken. Misschien was dat al een teken aan de wand. Menselijkheid leidt niet tot perfectie.

De hoofdpersoon heeft zich teruggetrokken achter een groot, zwaar hek waardoor toch af en toe de wereld bij hem binnen komt. Tegenover de vluchteling probeert hij zich uit schuld gelijk te stellen door de ervaringen van zijn vader en zijn vroege jeugd er tegenover te zetten. Hij is bang voor de rauwe kracht van de overlever. Misschien is dat ook een manier om naar de angst voor vluchtelingen binnen onze samenleving te kijken. Wij, gezapigen uit een Eerste Wereldland met onze kleine, onbeduidende welvaartsprobleempjes zijn misschien wel bang voor de rauwe kracht van het overleven, voor mensen die niets meer te verliezen hebben, omdat wij nog alles te verliezen hebben. Na een inbraak is de hoofdpersoon bijna opgelucht dat er spullen zijn verdwenen. Hij is niet bang meer. Hij heeft minder spullen om zich druk over te maken.

Dit is een mooi boek waarin de hoofdpersoon vol zelfspot naar zichzelf kijkt en er zelfs wanneer hij de spot drijft met de wat bekakte cultuurminnaars die zich op het platteland hebben gevestigd, zich daar zelf onderdeel van maakt en deze personages niet afvalt maar ziet als de tegenhangers van de andere personages die financieel en maatschappelijk minder bedeed zijn, maar net zo goed bij het leven horen.

De gemankeerde schrijver en baggerrecensent Hans Peters schreef in de eerste regels van zijn recensie dit boek al de prullenbak in. (De rest kan ik niet lezen omdat ik geen abonnee ben en heb daar ook geen spijt van). Dit is een aanbeveling om het boek juist te gaan lezen want hij heeft wel meer goede boeken van negatieve recensies voorzien. Ik vond het in ieder geval erg de moeite waard. Geen vijfsterrenboek maar zeker vier sterren waard.

Christine Bonheure says

Graag gelezen, deze roman in novelleform over een oudere schrijver die zich terugtrekt in een afgelegen gebied in Nederland. Dit personage vertoont veel gelijkenissen met Adriaan van Dis zelf. Zo verwijst de schrijver onder meer naar de Jappenkampen in zijn jeugd. Volgens van Dis is deze roman echter géén autobiografie. De roman is geschreven in uiterst korte maar vlot lezende zinnen, dat viel me echt op. Ik zou ander werk van hem moeten herlezen om te kijken of hij dat vroeger ook al deed. Die korte zinnen leveren een speciaal leestempo op. Je wilt doorlezen, maar dat lukt niet door de vele punten en pauzes. De schrijver schrijft in het Buitengebied vanuit zijn Binnengebied dat hem als het ware stuurt in zijn schrijven én leven. Heel levendige en visueel beschreven ontmoetingen met mensen van divers pluimage. Het verhaal van het arme jongetje vond ik heel aangrijpend.

Britt says

Waarom heb ik niet eerder iets van Van Dis gelezen?
